

Księga Joela i laodycejski Kościół

Adwentystów Dnia Siódmego - numer czwarty

Jeff Pippenger

2025-12-07

Numer cztery

W dwudziestym ósmym rozdziale Izajasza "szyderycy, którzy rządzą" "Jerozolimą" są przedstawieni jako "pijacy z Efraima" oraz jako "korona pychy." "Korona" oznacza przywództwo, a "pycha" oznacza sataniczny charakter.

Pijacy są przeciwstawieni resztce ("pozostałości"), która staje się Bożą "koroną" chwały, gdyż podczas późnego deszczu Pan ustanawia swoje "królestwo chwały", co zostało typologicznie zapowiedziane przez Jego ustanowienie "królestwa łaski" na krzyżu. Królestwo łaski na krzyżu jest typem królestwa chwały w czasie ustawy niedzielnej. Późny deszcz rozpoczął się 11 września, kiedy rozpoczęło się pieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy oraz sąd nad żywymi.

Widziałem, że wszyscy z natężeniem spoglądają i wyrażają swoje myśli ku nadciągającemu przed nimi kryzysowi. Grzechy Izraela muszą zawczasu stanąć przed sądem. Każdy grzech musi być wyznany w świątyni, wtedy dzieło posunie się naprzód. Trzeba to uczynić teraz. Reszta w czasie ucisku będzie wołać: Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił?

Późny deszcz spada na tych, którzy są czysti — wtedy wszyscy otrzymają go jak dawniej.

"Kiedy czterej aniołowie puszczą, Chrystus ustanowi swoje królestwo. Nikt nie otrzyma późnego deszczu, oprócz tych, którzy czynią wszystko, co mogą. Chrystus pomógłby nam. Wszyscy mogliby być zwycięzcami dzięki łasce Bożej, przez krew Jezusa. Całe niebo jest zainteresowane tym dziełem. Aniołowie są zainteresowani." Spalding i Magan, 3.

Cztery wiatry z Apokalipsy są także przedstawione przez Izajasza jako gwałtowny wiatr, który został powstrzymany w dniu wschodniego wiatru, podobnie jak cztery wiatry waśni z Apokalipsy, trzymane w ryzach przez czterech aniołów. Siostra White określa te cztery wiatry jako "rozzłoszczonego konia usiłującego się wyrwać", niosącego "śmierć i zniszczenie". Cztery wiatry są stopniowo uwalniane, począwszy od 9/11, następnie znacznie spotęgowane przy prawie niedzielnym, a potem w pełni uwolnione, gdy kończy się czas próby dla ludzi.

Uwolniony i powściągnięty

Siódma trąba, która jest także trzecim „biada” zapowiadającym dopełnienie tajemnicy Boga, zabrzmiała proroczo 11 września, gdy islam został uwolniony, a następnie po 11 września został proroczo powstrzymany przez George’a W. Busha. Matka islamu, Hagar, matka Ishmaela, jest symbolem powstrzymania i uwolnienia. Została uwolniona przez Sarę, aby za sprawą Sary spłodzić potomstwo z Abrahamem, następnie z powodu zazdrości została przez Sarę powstrzymana, co sprawiło, że Hagar uciekła, aż anioł powstrzymał Hagar przed ucieczką i kazał jej wrócić. Po narodzinach Isaaca spór Hagar i Sary trwał dalej, aż Abraham wypędził niewolnicę,

tym samym nakładając na nią kolejne ograniczenie.

Czterej aniołowie islamu zostali uwolnieni na początku prorocstwa z Księgi Objawienia 9:15, trwającego 391 lat i 15 dni, a następnie zostali związani 11 sierpnia 1840 roku.

I zatrąbił szósty anioł, i usłyszałem głos od czterech rogów złotego ołtarza, który jest przed Bogiem, mówiący do szóstego anioła, który miał trąbę: Uwolnij czterech aniołów, związanych nad wielką rzeką Eufratem. I zostali uwolnieni ci czterej aniołowie, przygotowani na godzinę, i dzień, i miesiąc, i rok, aby zabić trzecią część ludzi. Objawienie 9:13-15.

Po tym, jak islam trzeciego biada został uwolniony, by zaatakować 11 września, George W. Bush rozpoczął swoją światową wojnę z terroryzmem i nałożył na islam ograniczenia. Pierwsza wzmianka o Izmaelu, symbolu islamu, wskazuje, że potomkowie Izmaela będą przeciwko każdemu człowiekowi, a każdy człowiek będzie przeciwko nim.

A anioł Pański rzekł do niej: Oto jesteś brzemienna i urodzisz syna, i nadasz mu imię Izmael, ponieważ Pan usłyszał twoje utrapienie. A on będzie człowiekiem dzikim; jego ręka będzie przeciwko wszystkim, a ręka wszystkich przeciwko niemu; i będzie mieszkał w obecności wszystkich swoich braci. Księga Rodzaju 16:11, 12.

Islam jest siłą w czasach ostatecznych, przeciwko której będzie "ręka każdego człowieka", a Islam będzie przeciwko każdemu człowiekowi, co dziś doskonale się spełnia. Szczególnym zadaniem Islamu jako symbolu prorocstwa jest doprowadzenie do wojny światowej. Ten temat potwierdzają historie o Eliaszu i Janie Chrzcicielu, a w Księdze Objawienia jest to przedstawione jako "rozniewanie narodów".

„Początek tego czasu ucisku”, o którym tu mowa, nie odnosi się do czasu, gdy plagi zaczną być wylwane, lecz do krótkiego okresu tuż przed ich wylaniem, podczas gdy Chrystus jest w świątyni. W owym czasie, gdy dzieło zbawienia będzie dobiegać końca, na ziemi zapanuje ucisk, a narody będą rozniewane, lecz powstrzymywane, aby nie przeszkodzić dziełu trzeciego anioła. Wtedy przyjdzie „późny deszcz”, czyli pokrzepienie od oblicza Pana, aby dodać mocy donośnemu głosowi trzeciego anioła i przygotować świętych do wytrwania w okresie, gdy zostaną wylane ostatnie siedem plag. Early Writings, 85.

W „dniach”, gdy pada późny deszcz, Chrystus ustanawia swoje królestwo chwały, jak to ukazano w Księdze Daniela.

A za dni tych królów Bóg niebios ustanowi królestwo, które nigdy nie będzie zniszczone; a królestwo to nie przejdzie w ręce innego ludu, lecz rozbije i pochłonie wszystkie te królestwa i będzie trwać na wieki. Daniela 2:44.

W „dniach”, gdy Chrystus ustanawia swoje królestwo chwały, ci, którzy są „koroną” chwały Chrystusa, zostają przeciwstawieni opilcom, którzy noszą „koronę” pychy. „Widzenie” Habakuka, które miało być zapisane i wyraźnie wypisane na „tablicach”, dobitnie ilustruje historyczne świadectwo podstawowych prawd adwentyzmu. W świadectwie Habakuka dwie klasy Joela — „pychy” i „chwały” — są przedstawione jako ci, którzy są usprawiedliwieni z wiary, albo ci, którzy wywyższają się pychą. Werset czwarty drugiego rozdziału mówi o tych dwóch klasach i

stanowi paralelę do klasycznego obrazu faryzeusza i celnika. Celnik odszedł do domu usprawiedliwiony, a „dusza” faryzeusza „nie jest prawa”, gdyż „wywyższa się”.

Oto jego dusza, która się wynosi, nie jest w nim prawa; lecz sprawiedliwy z wiary swojej żyć będzie. Habakuk 2:4.

W następnym wersecie Habakuk określa grupę, której serca uniosły się pychą, jako pijaną, łącząc w ten sposób pijaków u Izajasza i u Habakuka z „pychą”.

Zaiste, bo przez wino dopuszcza się występku, jest człowiekiem pysznym, nie pozostaje w domu; rozszerza swoje pożądanie jak piekło i jest jak śmierć — nie może się nasycić — lecz gromadzi do siebie wszystkie narody i nagromadza ku sobie wszystkie ludy. Habakuk 2:5.

Warto pamiętać, że te wersety w Księdze Habakuka spełniły się nie tylko w historii ruchu millerowskiego, lecz ich wypełnienie było częstym tematem zarówno u Ellen White, jak i u wczesnych pionierów adwentyzmu. Ci, którzy zostali usprawiedliwieni przez wiarę przedstawioną w czwartym wersecie, byli w historii millerowskiej tymi, którzy przetrwali kryzys pierwszego rozczarowania, które wyznaczyło zarówno czas zwłoki, jak i nadejście poselstwa drugiego anioła, ogłaszającego upadek Babilonu. Millerowcy rozumieli w tej historii próby, że dawny lud przymierza, historycznie protestancki, stał się córkami Babilonu. Ci protestanci byli tymi, których przedstawia zbór w Sardes, reprezentujący lud przymierza, gdyż mieli „imię”, będące symbolem zarówno charakteru, jak i relacji przymierza, lecz byli martwi.

A do anioła zboru w Sardes napisz; To mówi Ten, który ma siedem Duchów Bożych i siedem gwiazd; Znam twoje uczynki: masz imię, że żyjesz, a jesteś umarły. Objawienie 3:1.

Proces próby z roku 1844 rozpoczął się 19 kwietnia, a następnie zakończył 22 października — ci, którzy tej próby nie zdali, unieśli się pychą; a gdybyśmy tylko przeczytali wersety następujące po wersecie piątym, cecha ludzkiej pychy jest tam zilustrowana przykładem papieskiej arogancji i samowywyższania się. Kończy się to na wersecie dwudziestym, gdzie jest powiedziane, że Pan jest w swojej świętej świątyni, niech cała ziemia zamilknie.

Lecz Pan jest w swojej świętej świątyni: niech cała ziemia milczy przed Nim. Habakuk 2:20.

Drugi werset drugiego rozdziału Księgi Habakuka wskazuje na pierwsze rozczarowanie z 19 kwietnia 1844 roku, a rozdział kończy się w wersecie dwudziestym, który wyraźnie wskazuje na 22 października 1844 roku, kiedy Pan nagle przyszedł do swojej świątyni.

Cztery przyjscia w dniu 22 października 1844 (linia po linii)

"Przyjście Chrystusa jako naszego arcykapłana do miejsca najświętszego, w celu oczyszczenia świątyni, ukazane w Daniela 8:14; przyjście Syna Człowieczego do Sędziwego, przedstawione w Daniela 7:13; oraz przyjście Pana do Jego świątyni, przepowiedziane przez Malachiasza, są opisami tego samego wydarzenia; a jest to także przedstawione przez przyjście oblubieńca na wesele, opisane przez Chrystusa w przypowieści o dziesięciu pannach, u Mateusza 25." Wielki bój, 426.

Wersety trzeci i czwarty identyfikują dwie klasy, które powstały w procesie próby opisanym w wersetach od drugiego do dwudziestego, procesie trwającym od 19 kwietnia 1844 do 22 października 1844. Wersety od czwartego do dziewiętnastego odnoszą się do władzy papieskiej, z wyjątkiem wersetu czternastego, który dotyczy historii następującej po zstąpieniu anioła z osiemnastego rozdziału Objawienia w dniu 11 września.

Albowiem ziemia napełni się poznaniem chwały Pana, jak wody okrywają morze. Habakuk 2:14.

W procesie próby związanej z drugim aniołem w historii millerystów wyłoniły się dwie klasy czcicieli, które następnie ujawniły się podczas kryzysu 22 października 1844 roku. Charakter niegodziwych w tym fragmencie to charakter papieżstwa, i w tym okresie próby wierni milleryści zaczęli ogłaszać, zgodnie z poselstwem drugiego anioła, że Kościoły protestanckie stały się córkami Rzymu wskutek odrzucenia poselstwa millerystycznego. Spór, który rozwinął się między początkiem 19 kwietnia a zakończeniem 22 października, jest miejscem, gdzie ujawnia się charakter: albo jako dumny pijak wina Babilonu, jak Belsazar, albo jako ktoś, kto, jak Daniel przed Belsazarem, został usprawiedliwiony przez wiarę. Właśnie w tym sporze rozgrywa się dramat, który budzi świat do wiecznych realiów związanych z poselstwem trzeciego anioła. Tło kontrastu między pijanym a usprawiedliwionym jest osadzone w kontekście pytania, w jaki sposób świat zostaje oświecony co do tych kwestii: "Albowiem ziemia będzie napełniona poznaniem chwały Pana, jak wody okrywają morze." To oświecenie rozpoczęło się 11 września.

Pod koniec historii przedstawionej w drugim rozdziale Księgi Habakuka Pan nagle przyszedł do swojej świątyni 22 października 1844 r. Uczynił to, wypełniając prorocтво, które przedstawił jako Palmoni w wersecie czternastym ósmego rozdziału Księgi Daniela.

Palmoni

Dziesiątego dnia siódmego miesiąca kalendarza biblijnego, który w 1844 roku przypadł na dwudziesty drugi dzień dziesiątego miesiąca, Habakuk 2:20 wypełnił się, a symboliczna liczba „220” jest widoczna w 'rozdziale i wersecie', co wskazuje na zmianę dyspensacji w dziele Chrystusa w niebiańskiej świątyni. Proroczną cechą stu czterdziestu czterech tysięcy jest to, że są tymi, którzy idą za Barankiem, dokądkolwiek On idzie. Naśladować Chrystusa znaczy naśladować Go zgodnie z Jego Słowem.

W Jego Słowie liczba „220” symbolicznie przedstawia połączenie boskości i człowieczeństwa, a dzieło, które Chrystus rozpoczął tego dnia, było dziełem łączenia Jego boskości z człowieczeństwem. W 1844 roku, dwudziestego drugiego dnia dziesiątego miesiąca — albo symbolicznie: dwadzieścia dwa razy dziesięć równa się „220” ($22 \times 10 = 220$) — czyli, można powiedzieć, w samym dniu, który symbolicznie odpowiada „220”, Habakuk „2:20” został wypełniony, gdy Chrystus przeszedł z Miejsca Świętego do Miejsca Najświętszego, aby rozpocząć sąd śledczy.

Palmoni, Cudowna Liczba, tkwi w 'pytaniu i odpowiedzi', które stanowią centralny filar adwentyzmu, i większość adwentystów jest całkowicie nieświadoma tej prawdy.

Fragment Pisma, który ponad wszystkie inne był zarówno fundamentem, jak i centralnym filarem wiary adwentowej, brzmiał: „Aż do dwóch tysięcy i trzystu dni; wtedy świątynia będzie oczyszczona.” [Daniel 8:14.] Wielki bój, 409.

W Księdze Daniela 8:13–14 w wersecie 13 pada pytanie, po którym w wersecie 14 następuje odpowiedź. Hebrajskie słowo „Palmoni” jest w wersecie 13 tłumaczone jako „ów pewien święty”, a owo szczególne imię Chrystusa oznacza „Cudownego Rachmistrza” albo „Rachmistrza Tajemnic”.

Gdy Ellen White wskazuje, że werset czternasty stanowi centralny filar i fundament adwentyzmu, kładzie boski nacisk na pytanie i odpowiedź zawarte w tych dwóch wersetach, co wymaga, aby Chrystus jako Cudowny Rachmistrz był głównym punktem odniesienia. Siostra White wielokrotnie podkreślała znaczenie postrzegania Chrystusa jako centralnej prawdy każdego fragmentu, a w wersetach trzynastym i czternastym Chrystus bezpośrednio się pojawia — „ten pewien święty” — którym jest Palmoni.

Gdy adwentyzm w 1863 roku odrzucił „siedem razy” z Księgi Kapłańskiej 26, zamknął oczy na Palmoniego, ponieważ prorocza struktura pytania i odpowiedzi opiera się na relacji między mojżeszowym „siedem razy” a danielowym „dwa tysiące trzysta dni”. Mojżeszowe „siedem razy”, czyli dwa tysiące pięćset dwadzieścia lat, oraz danielowe „dwa tysiące trzysta wieczorów i poranków”, czyli dwa tysiące trzysta lat, pozostają ze sobą w proroczej relacji ustanowionej przez czas, który jest wyrażany liczbami, a Cudowny Rachmistrz stoi w samym centrum pytania i odpowiedzi, które stanowią centralny filar adwentyzmu. Ci, którzy czytali pisma Józefa Flawiusza, być może pamiętają jego logiczne argumenty wskazujące na dwie szczególne rzeczy stworzone przez Boga. Jedną był język hebrajski, a drugą czas mierzalny, który z kolei wymaga matematyki.

Werset trzynasty pyta: „Jak długo?” Werset nie pyta „kiedy”, pyta „jak długo?”. To, czy pytanie dotyczy długości trwania (jak długo?), czy punktu w czasie (kiedy?), jest kluczowe dla właściwego zrozumienia. Odpowiedź na pytanie w wersecie czternastym albo wskazuje punkt w czasie, albo okres czasu, a możliwe, że oba; ale niezależnie od tego, jaka jest odpowiedź, musi ona być osadzona w kontekście pytania z wersetu trzynastego. Aby właściwie rozdzielić słowo, to znaczy właściwie zrozumieć odpowiedź z wersetu czternastego, konieczne jest poprawne zrozumienie kontekstu pytania. Czy to „kiedy”, czy „wtedy”?

Pijacy z Efraima mętnie nauczają, że czternasty werset wskazuje punkt w czasie, który utożsamiają z 22 października 1844 roku, i czyniąc to, mogą równie dobrze odwoływać się do fragmentu, który właśnie zacytowaliśmy z *The Great Controversy*, lecz Słowo Boże nigdy się nie zmienia i nigdy nie zawodzi. Pytanie „jak długo” dotyczy czasu trwania, a nie punktu w czasie. 22 października 1844 roku rozpoczął się okres sądu badawczego, a prawdy związane z tym dziełem stanowią wieczną ewangelię i są o wiele ważniejsze niż sama data jego rozpoczęcia.

Gramatyka hebrajska jest jednoznaczna, a to samo znaczenie zostało oddane w Przekładzie Króla Jakuba. Nie tylko gramatyka wyraźnie umieszcza to pytanie w kontekście trwania, ale samo pytanie «jak długo» jest symbolem proroctwa biblijnego. Na podstawie kilku świadectw można wykazać, że pytanie «jak długo» jako symbol przedstawia historię od 9/11 aż do ustawy

niedzielnej. Najpierw rozważymy symbol «jak długo», zanim powrócimy do Palmoniego i Joela.

Jak długo? Izajasz sześć

W szóstym rozdziale Księgi Izajasza, w trzecim wersecie, aniołowie stwierdzają, że ziemia jest pełna chwały Bożej.

I jeden wołał do drugiego, mówiąc: Święty, święty, święty jest Pan Zastępów; cała ziemia jest pełna jego chwały. Izajasza 6:3.

Siostra White łączy zstąpienie anioła z Objawienia 18 z aniołami jeśli werset trzeci.

Gdy [aniołowie] widzą przyszłość, w której cała ziemia zostanie napełniona Jego chwałą, triumfalna pieśń uwielbienia roznosi się echem od jednego do drugiego w melodyjnym śpiewie: "Święty, święty, święty jest Pan Zastępów." Review and Herald, 22 grudnia 1896.

Izajasz jest w czasie 9/11 i pyta, „jak długo” ma przedstawiać przesłanie 9/11 ludowi laodycejskiemu, który nie chce widzieć ani słyszeć. Powiedziano mu, że ma wytrwać aż do zburzenia miast, przy czym zniszczenie miast zaczyna się przy prawie niedzielnym, gdy po narodowej apostazji następuje narodowa ruina.

I rzekłem: Panie, jak długo? A On odpowiedział: Dopóki miasta nie będą spustoszone bez mieszkańca, domy bez człowieka, a ziemia całkowicie obrócona w pustkowie, i dopóki Pan nie oddali ludzi daleko, a pośrodku kraju nie nastanie wielkie opuszczenie. Lecz pozostanie w niej jeszcze dziesiąta część, i powróci, i zostanie zniszczona; jak terebint i jak dąb, którym pozostaje pień, gdy zrzucają liście: tak święte nasienie będzie jej pniem. Izajasz 6:11-13.

11 września, gdy ziemia została rozświetlona chwałą Bożą, Izajasz zostaje namaszczony, aby przedstawić poselstwo późnego deszczu, i pyta: „jak długo” ma przedstawiać poselstwo 11 września ludziom, których serca są zatwardziałe? Odpowiedź brzmi: „aż do” prawa niedzielnego, kiedy nastąpi „wielkie porzucenie pośrodku ziemi”. To „wielkie porzucenie” jest dokonane przez laodycejski adwentyzm, który Izajasz w rozdziale dwudziestym drugim przedstawia jako Szebnę.

Oto Pan uprowadzi cię w srogą niewolę i z pewnością cię zawinie. Z pewnością gwałtownie cię obróci i rzuci jak piłkę do rozległego kraju: tam umrzesz, a tam rydwany twojej chwały będą hańbą domu twego pana. I wypędzę cię z twego stanowiska, a on z twego urzędu cię strąci. Izajasz 22:17-19.

Laodycejski adwentyzm porzuca prawdę przy ustawie niedzielnej i tam zostaje „obalony”, jak przedstawiono w Księdze Daniela 11:41.

Wejdzie także do wspaniałej ziemi, a wiele krajów zostanie obalonych; lecz ci ujdą z jego ręki: Edom, Moab i naczelnicy spośród synów Ammonu. Daniela 11:41.

Kiedy Izajasz pyta "jak długo", otrzymuje polecenie, by przekazywać przesłanie Adwentyzmowi aż do prawa niedzielnego, kiedy "wielu" z Daniela 11:41 zostanie "obalonych", gdy porzucą Sabat i Boga. Wtedy zostaną wypłuci z ust Pana, jak to przedstawia Księga Objawienia, gdzie wszystkie księgi Biblii się spotykają i kończą, a według Księgi Izajasza 22 Szebna jest "gwałtownie" miotany

"jak kula na rozległy kraj", gdy zostaną "usunięci" "daleko".

W tym okresie reszta, przedstawiona jako „dziesiąta część” (czyli dziesięcina), „powraca”. W tym fragmencie porównuje się ją do drzew, które mają „substancję” pozostającą, gdy liście są zrzucane. „Liście” reprezentują wyznanie w symbolice proroczej. Gdy adwentyzm dojdzie do prawa niedzielnego i przyjmie pierwszy dzień tygodnia zamiast Bożego Sabatu, zrzuci swoje liście „wyznania” i przestanie twierdzić, że zachowuje Boży Sabat siódmego dnia.

Przeklęcie drzewa figowego było przypowieścią ukazaną czynem. To bezowocne drzewo, obnoszące się swoim pretensjonalnym listowiem wprost przed obliczem Chrystusa, było symbolem narodu żydowskiego. Zbawiciel pragnął jasno wyjaśnić swoim uczniom przyczynę i nieuchronność zguby Izraela. W tym celu obdarzył drzewo cechami moralnymi i uczynił je wykładnikiem Bożej prawdy. Żydzi wyróżniali się spośród wszystkich narodów, wyznając wierność Bogu. Byli przez Niego szczególnie uprzywilejowani i uważali się za bardziej sprawiedliwych niż wszystkie inne ludy. Lecz zepsuła ich miłość świata i chciwość zysku. Chełpili się swoją wiedzą, ale nie znali wymagań Boga i byli pełni obłudy. Jak bezowocne drzewo, rozpościerali swe pretensjonalne gałęzie wysoko, bujni z pozoru i piękni dla oka, lecz przynosili "nic prócz liści". Religia żydowska, ze swoją wspaniałą świątynią, świętymi ołtarzami, kapłanami w mitrach i imponującymi ceremoniami, była wprawdzie okazała w swym zewnętrznym wyglądzie, lecz brakowało w niej pokory, miłości i dobroczynności.

Wszystkie drzewa w sadzie figowym były pozbawione owocu; jednak bezlistne drzewa nie wzbudzały oczekiwań i nie powodowały rozczarowania. Te drzewa przedstawiały pogan. Byli tak samo pozbawieni pobożności jak Żydzi; lecz nie utrzymywali, że służą Bogu. Nie chełpili się swoją dobrocią. Byli ślepi na dzieła i drogi Boże. Dla nich czas na figi jeszcze nie nadszedł. Wciąż czekali na dzień, który przyniesie im światło i nadzieję. Żydzi, którzy otrzymali od Boga większe błogosławieństwa, ponosili odpowiedzialność za nadużywanie tych darów. Przywileje, którymi się chlubili, jedynie pomnażały ich winę. Pragnienie wieków. 582, 583.

W czasie ustawy niedzielnej wyznanie laodycejskiego adwentyzmu, że jest Bożym ludem przymierza, znika, ponieważ przyjmują znanie przymierza śmierci i odrzucają pieczęć przymierza życia. Wówczas zrzucają liście swego wyznania wiary, a to, co zostaje ujawnione, to resztką reprezentowana przez Izajasza, która 11 września „powróciła” do starych ścieżek, następnie została upokorzona w proch, gdy (Izajasz) uświadomił sobie swoje skażone doświadczenie, i potem została oczyszczona rozżarzonym węglem z ołtarza. Siostra White informuje nas, że węgiel z ołtarza symbolizuje oczyszczenie, ale oczyszczenie to po prostu to, co dokonuje się, gdy węgiel dotyka warg Izajasza.

Rozżarzony węgiel jest symbolem oczyszczenia. Jeśli dotknie warg, z ust nie padnie żadne nieczyste słowo. Rozżarzony węgiel symbolizuje także moc działań sług Pana. Review and Herald, 16 października 1888.

„Węgiel” z ołtarza, który w dniach ostatecznych zostaje zrzucany na ziemię, to węgle zrucane na ziemię, gdy w pierwszych pięciu wersetach ósmego rozdziału Apokalipsy zostaje otwarta siódma i ostatnia pieczęć. Izajasz, a zatem i sto czterdzieści cztery tysiące, zostają oczyszczeni przez dotknięcie ich warg węglem, lecz „węgiel” jest przesłaniem. Dotyka on ich warg, gdy biorą księgę

z ręki anioła i ją jedzą.

Uświęć ich w prawdzie twojej: słowo twoje jest prawdą. Jana 17:17.

Ci, którzy "powracają" i stają się resztką (pozostałością), są przedstawieni jako dęby i drzewa teal, i tak jak Chrystus "obdarzył drzewo cechami moralnymi i uczynił je wykładnikiem boskiej prawdy", tak drzewa Izajasza mają w sobie "moralną jakość", reprezentowaną przez "substancję". "Substancja" pozostaje przy drzewach, nawet gdy ci, którzy byli tylko liśćmi wyznania, zostają odrzuceni. "Święte nasienie" jest "substancją", a Chrystus jest "świętym nasieniem" prorocstwa. Te drzewa, które są przedstawione jako resztką, a także sam Izajasz w szóstym rozdziale, reprezentują ludzi, a więc ludzkość, natomiast święte nasienie reprezentuje boskość. Tak więc Izajasz 6 identyfikuje oczyszczenie adwentyzmu od 9/11 aż do prawa niedzielnego, a szczegóły, które Izajasz wnosi do tej historii proroczej, są przedstawione przez jego pytanie "jak długo". Dla Izajasza odpowiedź na "jak długo" brzmiała: od 9/11 aż do prawa niedzielnego.

Jak długo? 1840–1844

11 sierpnia 1840 roku był typem 11 września, a w proroczej historii od 11 sierpnia 1840 roku do 22 października 1844 roku rozegrała się bitwa na górze Karmel między Eliaszem a prorokami Izebel. Ostatecznie prorocy Baala okazali się fałszywymi prorokami i zostali zabici przez Eliasza, lecz już na samym początku konfrontacji Eliasz zadał pytanie: „jak długo” będziecie się wahać między dwiema opiniami.

I Eliasz przyszedł do całego ludu i powiedział: Jak długo będziecie chwiać się między dwiema opiniami? Jeśli Pan jest Bogiem, idźcie za Nim; a jeśli Baal, to idźcie za nim. A lud nie odpowiedział mu ani słowem. Wtedy Eliasz powiedział do ludu: Ja — tylko ja sam — pozostałem prorokiem Pana; lecz proroków Baala jest czterystu pięćdziesięciu. 1 Księga Królewska 18:21, 22.

Eliasz jest związany z 11 sierpnia 1840 roku; pyta tamto pokolenie, czy poselstwo millerowskie jest prawdziwe, czy fałszywe. To kolejne poselstwo do Laodycei, podobnie jak to z szóstego rozdziału Księgi Izajasza.

Tysiące zostały poprowadzone do przyjęcia prawdy głoszonej przez Williama Millera, a słudzy Boży zostali wzbudzeni w duchu i mocy Eliasza, aby ogłosić to poselstwo. Jak Jan, poprzednik Jezusa, ci, którzy głosili to uroczyste poselstwo, czuli się przynaglani, by przyłożyć siekiere do korzenia drzewa i wzywać ludzi, aby wydawali owoce godne upamiętania. Ich świadectwo miało pobudzić i potężnie oddziaływać na zbory oraz ujawnić ich prawdziwy charakter. A gdy rozbrzmiało uroczyste ostrzeżenie, by uciekać przed nadchodzącym gniewem, wielu należących do zborów przyjęło uzdrawiające poselstwo; dostrzegli swoje odstęstwa i z gorzkimi łzami skruchy oraz głęboką udręką duszy upokorzyli się przed Bogiem. A gdy Duch Boży spoczął na nich, pomagali podnosić okrzyk: 'Bójcie się Boga i oddajcie Mu chwałę, gdyż nadeszła godzina Jego sądu.' Wczesne Pisma, 233.

W historii próby lat 1840–1844 protestanci, którzy odrzucili poselstwo Eliasza, stali się córkami Rzymu i oddali płaszc protestantyzmu na rzecz adwentyzmu millerowskiego. W osobach Izajasza

i Eliasza mamy dwóch świadków, którzy świadczą o tym, że pytanie „jak długo” jest symbolem historii, która zaczyna się 11 września i kończy się prawem niedzielnym. W historii millerowskiej 11 sierpnia 1840 r. odpowiada 11 września, a 22 października 1844 r. odpowiada prawu niedzielnemu. Gdy ogień zstąpił z nieba i strawił ofiarę Eliasza, wszystkie dwanaście kamieni zostało rozświetlonych wraz z ofiarą, zaznaczając w ten sposób sto czterdzieści cztery tysiące jako sztandar, przedstawiony jako rozświetlone kamienie. Fałszywi prorocy zostali wówczas zabici przez Eliasza, tak jak Stany Zjednoczone, fałszywy prorok, zostaną zgładzone jako szóste królestwo przy prawie niedzielnym.

Izajasz 6 podkreśla proces próby, przetapiania i oczyszczenia wśród ludu Bożego od 11 września aż do prawa niedzielnego. Eliaasz zwraca się do laodycejskiej postawy ludu Bożego, ale też dostarcza dowodu rozróżniającego między prawdziwym a fałszywym prorokiem, a co za tym idzie między prawdziwym a fałszywym poselstwem. Zatem, począwszy od 11 sierpnia 1840 r. i kończąc 22 października 1844 r., na protestantów okresu Sardes został nałożony proroczy test; i tak jak ogień na Górze Karmel spowodował podział na dwie klasy, tak w 1844 r. ujawniły się dwie klasy. Jedną klasą w procesie próby był wkrótce mający się stać "były" lud przymierza, a drugą klasą był adwentyzm millerowski, z którym Bóg miał wejść w przymierze 22 października 1844 r. Okres próby i podziału to historia winnicy, ponieważ adwentyzm millerowski okazał się prawdziwym prorokiem w tym samym momencie, gdy protestantyzm z okresu Sardes zaczął wypełniać swoją rolę odstępczego protestantyzmu. Tak jak prorocy Baala zostali zdemaskowani jako fałszywi, tak też były lud przymierza został zdemaskowany, a następnie zidentyfikowany przez millerystów jako córka Rzymu. Historia Góry Karmel oraz wypełnienie tamtej historii w czasach millerystów stanowią drugie świadectwo dla Izajasza 6, że pytanie "jak długo" jest symbolem okresu od 11 września aż do prawa niedzielnego.

„Panie, Boże Abrahama, Izaaka i Izraela,” błaga prorok, „niech dziś będzie wiadome, że Ty jesteś Bogiem w Izraelu, i że ja jestem Twoim sługą, i że na Twoje słowo uczyniłem to wszystko. Wysłuchaj mnie, Panie, wysłuchaj mnie, aby ten lud poznał, że Ty jesteś Panem Bogiem i że nawróciłeś ich serce.”

Cisza, przytłaczająca swą uroczystą powagą, ciąży na wszystkich. Kapłani Baala drżą z przerażenia. Świadomi swej winy, spodziewają się rychłej kary.

Ledwie modlitwa Eliasza dobiega końca, a już płomienie ognia, niczym olśniewające błyski błyskawicy, zstępują z nieba na wzniesiony ołtarz, pochłaniając ofiarę, wylizując wodę z rowu i trawiąc nawet kamienie ołtarza. Blask płomieni rozświetla górę i oślepia oczy tłumy. W dolinach poniżej, gdzie wielu w napięciu i niepokoju śledzi poczynania tych na górze, zstąpienie ognia widać wyraźnie i wszyscy są zdumieni tym widokiem. Przypomina on słup ognia, który nad Morzem Czerwonym oddzielił synów Izraela od zastępu egipskiego.

„Ludzie na górze padają na twarz w nabożnej bojaźni przed niewidzialnym Bogiem. Nie śmiają dalej patrzeć na ogień zesłany z nieba. Obawiają się, że sami zostaną strawieni; i, przekonani o swoim obowiązku uznać Boga Eliasza za Boga swoich ojców, któremu są winni wierność, wołają razem jak jednym głosem: „Pan, On jest Bogiem; Pan, On jest Bogiem.” Z uderzającą wyrazistością okrzyk rozbrzmiewa nad górą i odbija się echem na równinie poniżej. Wreszcie

Izrael jest poruszony, otrzeźwiony, skruszony. Wreszcie lud widzi, jak bardzo znieważył Boga. Charakter kultu Baala, w przeciwieństwie do rozumnej służby, jakiej wymaga prawdziwy Bóg, staje w pełni odsłonięty. Lud uznaje sprawiedliwość i miłosierdzie Boga w powstrzymaniu rosy i deszczu, aż zostali doprowadzeni do wyznania Jego imienia. Teraz są gotowi przyznać, że Bóg Eliasza stoi ponad każdym bożkiem.” Prorocy i królowie, 153.

Jak długo? Moses

Po raz pierwszy symboliczne pytanie „jak długo” pojawia się w Słowie prorockim przy ósmej pladze na Egipcjan za czasów Mojżesza. Ósma plaga to „szarańcze” (symbol islamu), które przynosi „wiatr wschodni” (symbol islamu).

I weszli Mojżesz i Aaron do faraona i rzekli do niego: Tak mówi Pan, Bóg Hebrajczyków: Jak długo będziesz się wzbraniał ukorzyć się przede mną? Wypuść mój lud, aby mi służył. A jeśli będziesz się wzbraniał wypuścić mój lud, oto jutro sprowadzę szarańczę na twój kraj; i okryje powierzchnię ziemi tak, że nie będzie można widzieć ziemi; i pożre resztę tego, co ocalało, co wam pozostało po gradzie, i pożre wszelkie drzewo, które wyrasta dla was na polu; i napelni twoje domy, domy wszystkich twoich sług i domy wszystkich Egipcjan, czego nie widzieli ani twoi ojcowie, ani ojcowie twoich ojców od dnia, gdy byli na ziemi, aż do dnia dzisiejszego. I odwróciwszy się, wyszedł od faraona.

I rzekli do niego słudzy faraona: Jak długo jeszcze ten człowiek będzie dla nas sidłem? Wypuść tych mężów, aby służyli Panu, Bogu swemu. Czy jeszcze nie wiesz, że Egipt jest zniszczony?

I Mojżesz i Aaron zostali ponownie przyprowadzeni do faraona; a on rzekł do nich: Idźcie, służcie Panu, waszemu Bogu; lecz kto pójdzie?

I rzekł Mojżesz: Pójdziemy z naszymi młodymi i z naszymi starcami, z naszymi synami i z naszymi córkami, z naszymi trzodami i z naszym bydłem pójdziemy; albowiem musimy obchodzić święto Panu.

A on rzekł do nich: Niech tak z wami będzie Pan, jak ja was i wasze dzieci wypuszczę; babcie tylko, bo zło jest przed wami. Nie tak: idźcie teraz wy, mężczyźni, i służcie Panu; bo tego pragnęliście. I zostali wypędzeni sprzed oblicza faraona.

I rzekł Pan do Mojżesza: Wyciągnij rękę nad ziemię egipską na szarańczę, aby wstąpiła na ziemię egipską i pożarła wszelką trawę ziemi, wszystko, co pozostawił grad. I Mojżesz wyciągnął swoją laskę nad ziemię egipską, a Pan sprowadził na kraj wiatr wschodni przez cały ten dzień i całą noc; a gdy nastał poranek, wiatr wschodni przywiódł szarańczę. I szarańcza wstąpiła na całą ziemię egipską i osiadła we wszystkich granicach Egiptu; była bardzo dotkliwa; przed nią nie było takiej szarańczy jak ona, ani po niej takiej nie będzie. Albowiem pokryła powierzchnię całej ziemi, tak że ziemia pociemniała; i pożarła wszelką trawę ziemi oraz cały owoc drzew, który pozostawił grad; i nie pozostało nic zielonego na drzewach ani w roślinach polnych w całej ziemi egipskiej.

Wtedy faraon w pośpiechu wezwał Mojżesza i Aarona i powiedział: Zgrzeszyłem przeciw Panu, waszemu Bogu, i przeciw wam. Teraz więc przebacz, proszę cię, mój grzech tylko ten raz, i wstaw się u Pana, waszego Boga, aby oddalił ode mnie tylko tę śmierć. I wyszedł od faraona i wstawił się do Pana. A Pan skierował potężny, silny wiatr z zachodu, który uniósł szarańczę i wrzucił ją do Morza Czerwonego; nie pozostała ani jedna szarańcza w całych granicach Egiptu. Wyjścia 10:3-19.

Najpierw „Pan, Bóg Hebrajczyków” pyta: „Jak długo będziesz odmawiać ukorzenia się przede Mną?”, a potem słudzy faraona ponownie zapytali faraona: „Jak długo ten człowiek będzie dla nas siđłem?” Pytanie pada podczas ósmej plagi, która z kilku powodów jest powiązana z 9/11. Dziesiąta plaga to śmierć pierworodnych, która koresponduje z krzyżem, a po niej następuje rozczarowanie nad Morzem Czerwonym, co zgodnie z natchnieniem odpowiada rozczarowaniu uczniów pod krzyżem, co z kolei odpowiada wielkiemu rozczarowaniu millerystów w 1844 roku. Te trzy świadectwa wszystkie korespondują z ustawą niedzielną. Dziesiąta plaga jest ustawą niedzielną, a dwie plagi wcześniej, ósma plaga, przyniosła „szarańczę” na „wschodnim wietrze”. „Szarańcza” wypełniła całą ziemię, tak jak dziś islam wstrząsa całym światem, szerząc swą ciemność poprzez przymusową imigrację. Łacińska nazwa „pustynnej szarańczy” brzmi „locusta migratoria”, co obrazuje rozprzestrzenianie się islamu poprzez imigrację, mające w świecie przyrody swój odpowiednik w migracji.

Dziewiątą plagą była ciemność, którą można było odczuć.

I rzekł Pan do Mojżesza: Wyciągnij rękę ku niebu, aby zaległa ciemność nad ziemią Egiptu, ciemność, którą można odczuć. I Mojżesz wyciągnął rękę ku niebu i zaległa gęsta ciemność w całej ziemi Egiptu przez trzy dni. Nie widzieli się nawzajem ani nikt nie wstał ze swego miejsca przez trzy dni; lecz wszyscy synowie Izraela mieli światło w swoich mieszkaniach. Wyjścia 10:21–23.

W symbolice „jak długo”, przedstawionej przez Górę Karmel i Eliasza, ujawnia się rozróżnienie, gdy ogień zstępuje z nieba. Bóg Eliasza uczynił to, czego Baal nie może uczynić. W historii ruchu millerowskiego dokonano rozróżnienia między upadłym protestantyzmem z Sardes a adwentyzmem millerowskim. U Mojżesza rozróżnienie dotyczyło ciemności lub światła. W domach Hebrajczyków było światło. Izajasz ponadto informuje nas, że ci, którzy nie mają światła w ujęciu Mojżesza, którzy są też tymi zgładzonymi przez Eliasza, a także ci, którzy w okresie millerowskim tracą płaszcz protestantyzmu, to „lud”, który „wprawdzie słyszy, ale nie rozumie; i wprawdzie widzi, ale nie pojmuje.” Następnie wypowiedziany jest o tym ludzie wyrok, który mówi: „Spraw, by serce tego ludu stało się ociężałe, ich uszy obciąż, a oczy im zamknij; aby nie widzieli oczyma i nie słyszeli uszami, i nie rozumieli sercem, i nie nawrócili się, i nie zostali uzdrowieni.”

Chętny do pracy, lecz przytłoczony zadaniem głoszenia tym, którzy nie będą słuchać, Izajasz „wtedy rzekł”: „Panie, jak długo?”

Ostatnie trzy z dziesięciu plag Egiptu stanowią świadectwo trzech etapów od 11 września aż do prawa niedzielnego. 11 sierpnia 1840 r. poselstwo pierwszego anioła zostało wzmocnione, a 19

kwietnia 1844 r. nadeszło poselstwo drugiego anioła i zostało wzmocnione podczas zjazdu obozowego w Exeter w dniach 12–17 sierpnia, a poselstwo trzeciego anioła nadeszło 22 października 1844 r. Trzeci anioł koresponduje z prawem niedzielnym, a zatem wskazuje na proces trzyetapowy, gdyż nie można mieć trzeciego bez pierwszego i drugiego.

Pierwsze i drugie poselstwo zostały ogłoszone w latach 1843 i 1844, a obecnie trwa ogłaszanie trzeciego; lecz wszystkie trzy poselstwa nadal mają być głoszone. Jest teraz tak samo niezbędne jak kiedykolwiek wcześniej, aby były powtarzane tym, którzy szukają prawdy. Piórem i słowem mamy głosić te poselstwa, ukazując ich porządek oraz zastosowanie prorocत्व, które prowadzą nas do poselstwa trzeciego anioła. Nie może być trzeciego bez pierwszego i drugiego. Te poselstwa mamy przekazywać światu w publikacjach, w przemówieniach, ukazując na linii historii proroczej rzeczy, które były, i rzeczy, które będą. Wybrane poselstwa, tom 2, 104, 105.

Dziesiąta plaga Egiptu została z natchnienia powiązana z krzyżem oraz z nim związanym późniejszym rozczarowaniem. Dziesiąta plaga jest więc trzecim poselstwem, które z proroczej konieczności musi być poprzedzone pierwszym i drugim poselstwem. Podczas 9/11 Pan zapytał faraona: „jak długo”, a zaraz potem słudzy faraona również zapytali: „jak długo”. Po tym, jak Mojżesz przekazał faraonowi Boże pytanie „jak długo”, i tuż zanim słudzy powtórzyli faraonowi pytanie Mojżesza, Mojżesz zaznacza punkt zwrotny słowami: „odwrócił się i wyszedł od faraona.” Wyjścia 10:6.

11 września było proroczym punktem zwrotnym, który został ukazany typologicznie, gdy Mojżesz sprowadził plagę szarańczy, która nadeszła wraz z wiatrem wschodnim.

Są okresy, które stanowią punkty zwrotne w dziejach narodów i Kościoła. W Bożej Opatrzności, gdy nadchodzą różne kryzysy, na ten czas udzielane jest światło. Bible Echo, 26 sierpnia 1895.

Następna plaga przyniosła ciemność lub światłość, w zależności od tego, do której klasy należałeś. 9/11 było "punktem zwrotnym w historii narodów i kościoła". Wtedy lud Boży został wezwany do powrotu i chodzenia dawnymi ścieżkami, lecz odmówił chodzenia nimi i nie dał posłuchu głosowi trąby. Po Eliaszu dokonano rozdzielenia między ciemnością a światłością, a Mojżesz zapytał: "Jak długo?" Dalej w tym fragmencie stwierdza:

Są okresy, które stanowią punkty zwrotne w historii narodów i Kościoła. W Opatrzności Bożej, gdy nadchodzą te różne kryzysy, dane jest światło na ten czas. Jeśli zostanie przyjęte, następuje postęp duchowy; jeśli zostanie odrzucone, następują duchowy upadek i ruina. Bible Echo, 26 sierpnia 1895 r.

Będziemy kontynuować temat „jak długo” w następnym artykule.

W maju 1842 roku w Bostonie, Massachusetts, zwołano Konferencję Generalną. Na otwarciu tego spotkania bracia Charles Fitch i Apollos Hale z Haverhill przedstawili ilustrowane prorocтва Daniela i Jana, które namalowali na płótnie, z proroczymi liczbami, ukazującymi ich wypełnienie. Brat Fitch, objaśniając swoją planszę przed Konferencją, powiedział, że

podczas badania tych proroctw pomyślał, iż gdyby mógł sporządzić coś w tym rodzaju, jak to tutaj przedstawiono, uprościłoby to temat i ułatwiłoby mu jego przedstawienie słuchaczom. Oto więcej światła na naszej drodze. Ci bracia czynili to, co Pan pokazał Habakukowi w jego widzeniu 2 468 lat wcześniej, mówiąc: „Zapisz widzenie i wyraźnie je wypisz na tablicach, aby czytający mógł biec. Gdyż widzenie dotyczy jeszcze wyznaczonego czasu.” Habakuk 2:2.

Po pewnej dyskusji na ten temat jednogłośnie postanowiono wykonać litograficznie trzysta egzemplarzy podobnych do tego, co wkrótce zostało zrealizowane. Nazywano je „tablicami z '43”. To była bardzo ważna konferencja. Autobiografia Josepha Batesa, s. 263.

"Widziałam, że tablica z 1843 roku została pokierowana ręką Pana i że nie należy jej zmieniać; że liczby były takie, jak On chciał; że Jego ręka była nad nią i ukryła błąd w niektórych liczbach, tak że nikt nie mógł go dostrzec, dopóki Jego ręka nie została cofnięta." Wczesne Pisma, 74.

„Było jednomyślnym świadectwem wykładowców i pism Drugiego Adwentu, gdy stali na «pierwotnej wierze», że opublikowanie wykresu było wypełnieniem Habakuka 2,2.3. Jeśli wykres był przedmiotem proroctwa (a ci, którzy temu przeczą, opuszczają pierwotną wiarę), wynika stąd, że rok 457 przed Chr. był rokiem, od którego należało liczyć 2300 dni. Było konieczne, aby rok 1843 był pierwszym opublikowanym czasem, ażeby «widzenie» miało «odwlec się», czyli aby miał nastąpić czas zwłoki, w którym grono panien miało drzemać i spać wobec wielkiego zagadnienia czasu, tuż zanim miało zostać rozbudzone przez Wołanie o Północy”. Second Advent Review and Sabbath Herald, Tom I, Numer 2, James White.